

Передплата

«РУСЛАНА» вносить:

в Австрії:

на чиний рік . . . 20 кор.
 на пів року . . . 10 кор.
 на чверть року . . . 5 кор.
 за місяць . . . 1-70 кор.

За границею:

ціль рік . . . 16 рублів
 або 36 франків
 на пів року . . . 8 рублів
 або 18 франків

Поодинокі числа по 10 сот.

РУСЛАНА

«Вареш ми очі і душу ми виреш: а не возьмеш мплости і віри не возьмеш,
 бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских свят о 5½ год. пополудня.

Редакция, администрация і експедиция «Руслана» під ч. 1. пл. Дембровського (Хорунщини). Експедиция місцева в Агенції Соколовского в пассажі Гавсмана.

Рукописи звертає шліше на попереднє застереженя — Рекламації неопечатаніє вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надісланім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 сот. від стрічки

Хто ятрить і підбурює?

(+) Кождий, що глядить тверезим і ясним оком та незапомороченим умом на національно-політичні відносини і взаємини в нашім краю, приневолений признати, що в остатніх часах сі відносини страшно заострили ся, що поміж обидвома тут поселеними народами пропасть так розширила ся і поглибила, що взаємини між ними стали майже неможливи. Крайні живла з обох боків можуть затирати руки і вважати се великим успіхом своєї роботи і доказом розбудженого освідомлення народного, одначе поважні люди, що не забули і не відцурали ся Христової науки, з жалем і сумом глядять на сі відносини. Ось що пише нам старенький в народній праці і службі випробований і заслужений св'ященник-народовець: «Події львівські дуже болючо нас дікнули; навіть не много нас потішає той теперіпний триумф так дорого окуплений. Злосливі крики всеполяків ані крихти не дивні нам видають ся; сеж їх маневри, щоби затуманити публику, а тимчасом они лиш себе затуманюють і вже не прозрять, бо їм Господь відібрав розум так, як колись народови жидівському або иншим народам, що давно вже позагубили».

Отсе замітний а заразом влучний голос старенького народовця, котрий здалека предметово і спокійно та зріло оцінює сучасні події, памятаючи все на слова: et respice finem! Але побіч того вказує вельми влучно на жерело, з котрого походить все лихо в нашім краю. Справді з того часу, як всепольські заїди варшавські захопили в свої руки Słowo polskie і утворили собі тут сильне огнище агітаційне, пішла та пошесть всепольска по цілім краю і затруїла у великій часті суспільність польску. Нема дня, нема майже одної стрічки в сім дневнику без нікчемних напастий на все, що руске. З одного боку безмежна гординя, з якою они так з висока споглядають на руский нарід, на їх погляд недорослий до ніякої культури, з другого боку крайна здість і завзяте запоморочують їх ум і спонукують їх до сеї невисловимої ненависти, з якою раді би прямо стерти з лица землі всякий слід руского народу.

Університетські події використував всепольський дневник, щоби щоденно розповсюджуваними видумками злосливими,

нікчемними доносами і найнеприличнішими визиваннями ятрить польску суспільність і підбурювати проти Русинів. Побіч того безнастанно сей дневник напивав з питомою ему зайлостю на судові, адміністративні і університетські власти і підюджував проти рускої молодіжи, котру називав загалом драбами і розбишаками, хоч сего судове поступованє їй не доказало. Колиж судові власти не в усім пішли за приказом всепольских атаманів і визволили після тритижневої вязниці слідчої виголоджених руских академиків, почало Słowo polskie знов дзвонити у великий дзвін і дальше підюджувати польску суспільність проти Русинів. Передовсім невдоволене поступованєм судових властей визивало оно польску суспільність, щоби не оглядала ся зовсім на судові і инші правительственні власти, а зорганізувала свою власну, всепольску самооборону і w batożyła руску молодіж так, щоби їй в друге відхотіло ся подібних демонстрацій на університеті. Чи ж не є то найвиразніше накликуванє і підбурюванє до нападу?! Чи ж се згідне з карним законом?!

Але не досить того. Słowo polskie звертає ся і до польської молодіжи академічної і визиває її прямо, щоби она не стерпіла побіч себе на викладах в університеті руских слухачів. Щож се значить?! Чи не є се прямим підбурюванєм і визиванєм польської академічної молодіжи до насильного нападу на руских слухачів?! Чи ж львівський ц. к. університет має справді бути інституцією виключно всепольскою, в котрій має атаманувати Słowo polskie?! Нехай отже веі, до кого се належить, затямлять собі добре сі змаганя Słowa polskiego, нехай знають, хто безнастанно ятрить і підбурює!

В хвилі, коли даємо до друку сю статю, довідуємо ся, що на університеті вшехпольські студенти силоміць викинули з викладових саль руских богословів і тяжко зранили сокирами двох богословів а чотирох побили та взагалі не доускають Русинів до університету. В сій провокаційній нагінці беруть участь також ученики III гімназії, де директором є п. Томашевський. Завдяки тактові руских богословів на разі не прийшло до більших сцисий. Натомість пороблено кроки, щоби ся справа стала вже нині предметом інтерпеляції в соймі.

Заява польских професорів університету у Львові.

В суботу дня 2. лат. марця зібрали ся польські професори і доценти львівського університету і по промовах кількох бесідників видали заяву, якої зміст в кількох словах подаємо.

На вступі зазначають польські професори, що львівський університет, заснований в XVII віці королем і рядом Річи посполитої, по ріжних перемінах став знов польским на основі найвисшої постанови з дня 27. цвітня 1879. р., яка усунула німецьку урядову мову, а завела польску. Професори університету Поляки покликують ся ще на розпорядженє з дня 5. цвітня 1882, яким признано польску мову викладовою мовою львівського університету, і на два ореченя державного трибуналу з дня 22. цвітня 1904, які потвердили сей правний стан. В дальшій часті вияснюють професори-Поляки своє становиско в виду Русинів отсьими словами:

«Dla zadośćuczynienia potrzebom naukowym narodu ruskiego najwyższe postanowienie z dnia 4. lipca 1871 orzekło, że w uniwersytecie lwowskim mogą powstać ruskie katedry i ruskie docentury, które rzeczywiście istnieją; dostarczenie odpowiednich sił naukowych jest rzeczą społeczeństwa ruskiego. Nadto Senat akademicki, wolny od wszelkich uprzedzeń narodowościowych spowodował postanowienie, dopuszczające w stosunkach młodzieży do władz akademickich używania języka ruskiego w tym zakresie, w jakim jest to możliwe bez naruszenia zasady polskiego języka urzędowego. Twierdzimy stanowczo, że w tej mierze doszło się do najdalszych granic, do jakich dojść było podobna w ramach stanu prawnego, poręzonego najwyższym postanowieniem z r. 1879. Zmiana tego stanu prawnego równałaby się utrakwizacji uniwersytetu.»

В Королівстві польским вшехпольска нагінка на всьо, що не підчиняє ся тому народовому егоїзмови, довела до сего, що там між робітниками вибухнула формальна братоубийча межусобиця. Не тільки зраджувано і денунціоновано себе взаїмно перед російским урядом, але з револьверами в руці сповнювано масові убиства на улицах Лодзі і в Варшаві.

Вкінці противлять ся польські професори утравізації університету, яка викликає безнастанно народні антагонізми, здержує правильну наукову і педагогічну працю та заявляють, що львівський університет є і зстане в будучині польським.

Заява писана зі спокоєм. Підписали її всі польські професори і доценти львівського університету. Хоть польський характер львівського університету дало би ся в неоднім заквестионувати, тим більше, що мін. Гартель назвав его утравістичним, то однак з різних причин для Русинів остає одинока дорога, дбати і доложити всіх середників, щоби законодавною дорогою відділено дотеперішні рускі катедри з днем 1. жовтня 1907. або 1908. року і уміщено їх в окремім будинку. В сей спосіб повстав би повний богословський факультет а професорам Русинам сьвітських факультетів дано би можливість подбати про кандидатів на університетських суплентів в найкоротшім часі. Нехай дотеперішний львівський університет остане польським, а рускі професори нехай подбають о таких кандидатів, щоби традиція рідної сьвятині наук була від хвилі основана як найбільше сьвітлою. Великих трудностей не буде, і ми вповні спокійні о наукову і педагогічну працю в мурах руского університету. З медичного факультету можна би наразі, в виду дуже малої фреквенції навіть в теперішнім університеті, зрезигнувати. Вправді в заяві твердять польські професори, що для вдоволення наукових потреб руского народу пішов львівський університет до найдалших границь, то однак ледви чи й самі професори Поляки вірять в те, що написали. Протягом семи літ не дістали Русини ані одной катедри на львівському університеті, а протягом десяти останних літ не допущено жадного Русина до габілітації, хоть на основі тих самих праць габілітовано їх в Загребі, Кракові та Чернівцях. В нинішних часах не можливо думати про габілітацію Русина на львівським університеті, коли навіть два надзвичайні професори-Русини при своїй визначній науковій праці протягом шести до семи літ не можуть стати звичайними професорами. В виду сего є обовязком руских послів так в соймі як і в парламенті у вказанім нами напрямі повести справу.

А зневолює нас до сего ще одна поважна обставина. Серед безнастанного напруженія і боротьби наукова праця як професорів так і молодіжи на львівському університеті стає неможливою. У вшехпольській прасі являють ся вдозви, щоби польські слухачі не стерпіли біля себе своїх руских товаришів, готово прийти до нових авантур а може не дай Боже, й до кривавої боротьби. (Стата писана перед диким нападом вшехполяків на руских богословів. — Ред.).

Ми не хочемо виставляти нашу молодіж на сю небезпечність, бо її жите, кров і будучина нам дорогі. Ми не хочемо, щоби наша молодіж добивала ся прав, які нам, як Русинам, прислугують, — криміналом. Ми маємо право на свій університет, так як не відмовляємо сего права Полякам. В виду сего, коли

пропасть поглубила ся, коли відносини на львівському університеті, завдяки провокаціям вшехпольської праси, стали прямо нестерпимими, нашу гадку вважаємо одиноко можливою і до її переведення вживаємо руских послів.

Овочі „егоїзму народового“.

Коли писати на сю тему, то не можна поминути найважнійшої прояви доби, а іменно нечуваного погрому Поляків при виборах до російської думи, іменно «на кресах», де Поляки числили собі на десятки своїх представителів до російського парламенту. І справді при перших виборах перейшло їх було кілька найцять, головно завдяки сему, що коли інші народи як Литовці, Білорусини, Українці мали звернену свою увагу більше на суспільні, аграрні справи, то Поляки ділали сьвідомо в своїм національнім інтересі. Але здобувши такий престиж на чужих землях, де польський елемент становить зникаючо малий процент загалу населення, Поляки почали поводити ся так провокуючо і бундючно розправляти про історичну Польщу, про свою народову місію «на кресах», про вшехпольські цілі і «егоїзм народового», що огірчили против себе всіх і всім отворили очи. Тож при теперішніх виборах Поляки, які стояли в союзі з Жидами, перепали усюди. Особливо в миньській губернії, яка перед тим ввбрала була 10 Поляків, а тільки одного Білорусина, погром Поляків дійшов до того, що тепер перейшов заледви оден Поляк. Після населення миньска губернія має трохи понад три мільйони населення, а з того заледви 270 тисяч Поляків, а 65 тисяч Жидів — отже обох разом заледви 10% населення! А мимо сего бутні вшехполяки хотіли відгривати рішаючу провідну ролю; та через свою захланність зредуковано їх репрезентацию до відповідного процентового відношення.

До чого дійшло вже в Галичині завдяки вшехпольській дурійці, маємо сьвіжий доказ, після в'язнення руских студентів, у вердикті судіїв присяглих при розправі против В. Вовчука з Печеніжина, обжалованого о підбурюванє. На сій розправі, яка відбула ся передвчєра, судії присягли, мимо браку всяких доказів вини, з таким легким серцем признали Вовчука в'виним, що трибунал за систував сей вердикт. Не будемо розводити ся над тим небувалим і трічи сумним фактом упадку почутя справедливости в галицькім судівництві, а наведемо голос одного з польських дневників, який робить до сего ось яку примітку: Коли трибунал рішив ся на такий крок, що є феноменальною рідкістю в історії судівництва, то не підлягає сумнівови, що вердикт присяжних був несправедливий і що потім впакували до криміналу Русина тільки тому, що є Русином. Огже в сей спосіб до згоди з Русинами не дійдемо ніколи, а з а сл і п л е н ь м , с т о р о н н и-

ч о с т и ю і м с т и в о с т и ю с а м і викличемо відносини, які наш край замінають в пекло»

Се пекло не дасть довго ждати на себе, бо на вшехпольські цькованя, відповіло «Діло» ось якою заявою:

«Вшехполяки готовлять погром Русинів. По Львові кружить чутка, що на нинішнім аматорським представленю, що его дає тов-о ім Котляревского в салі «Гвядзі» при участі академиків, визволених з львівської тюрми, якась вшехпольска збиранина ладить ся викликати бучу. Сю бучу, а радше організований погром спокійних Русинів, ставить загальна опінія у причинову звязь із звісними статями «Slow-a polsk-ogo» та з розкидуваною нині по Львові вшехпольскою відозвою, підписаною редакторами «Slow-a polsk-ogo» «Wiek-y», «Dziennik-a polsk-ogo» та іншими вшехпольськими чорносотенцями, в котрих то енунциациях цілком виразно і явно вживає ся польску публику до чинного насильства на Русинах, до зорганізованого погрому. І все те діє ся на очах ц. к. львівської прокуратури державної і ц. к. львівських властей безпеченства! Пан прокуратор Барт, що так пильно конфіскує кожде острійше слово в руских газетах, якось видко не добачив очевидних погромових покликів вшехпольської банди. Миж задивлюємо ся на справу трохи инакше і по тих, наном Бартом, без ніякої перепони перепущених покликів редакторів «Slow-a polsk-ogo», нікого иншого, лише пана Барта робимо лично одвічальним за се, коли би вшехпольські наклики до погрому Русинів перейшли в діло і коли би бодай одному Русинови з тої причини волос ввав з голови, Русини не стерплять довше подібного толєрваня організованого бандитизму, потрафлять пригадати пану Бартові, що законя для всіх рівні — так для Русинів як і для вшехполяків, так для «Діла», як і для «Slow-a polsk-ogo». Та з уваги на неясне становище компетентних властей львівські Русини не чують ся особисто безпечними перед напастями бандитів і тому мусять хопити ся завдалегідь способів самооборони: Коли цілий Львів говорить голосно про се, що Русинам готовить ся вшехпольска «жазпіа», то Русини мусять подбати, аби та «лазня» обернула ся на її організаторів. Як вшехполяки будуть певні, що можуть засмакувати руских буків, тоді стратять весний анімуш. Русини на нинішнє представленє в «Гвядзі» не можуть явити ся годіруч — бо їх жите zagrożене. Щобиж вшехпольска сволоч із Варшави не брикала надто по Львові, Русини подбають о се, аби п. Васільевський і tutti quanti лично переконали ся, скільки єсть у Львові міцних, робітничих руских рук; хочете мати війну; будете її мати! Побачимо, хто остане паном ситуації; чи зблизовані вшехпольські смаркачі, чи руский запєка-робітник о желавих руках...»

Галицький сойм.

На суботнішнім засіданю, по відчитаню кількох петицій, які підпирали між іншими пп. Барзбаш і Мазикивич,

відослав сойм з дневного порядку до дотичних комісій правительствених проєкти в справі видобування мінералів з земними живицями і в справі регуляції рік та гірських потоків. Відтак полагано ще кілька дрібніших справ і приступлено до закона про учительські семінарії по мисли внесення пос. Бобжинського.

Як перший заняв голос пос. Могильницький і зазначив, що дискусія над сею справою вже преюдикувана законом о розширенню компетенції ради шкільної краюї, тенденція обох одна і та сама: закон має упорядкувати ту частку шкільництва, в котрім ми найбільше заступлені, іменно шкільництво народне. Перше було так, що о викладовім язичіі учительських семінарий рішав міністер, на основі опінії краюї ради шкільної. Тепер має рішати рада шкільна за дозволом міністра. Закон такий, що з гори унеможливає учительські семінарії з рускою мовою викладовою, хоч з огляду на велике число руских шкіл народних, в східній Галичині повинні бути засновані майже виключно семінарії з рускою мовою викладовою. Новий закон признає німецькому язикові більші права в учительських семінариях, ніж язикові рускому. Рускі послы будуть голосувати против предложеня, котре є подоптанем прав руского народу, подоптанем основних законів державних.

По промові пос. Стапінського, який промовляє за законом, хотій против деяких его постанов має деякі застереження, пос. Курилович в своїй промові дичує ся поспіхови, з яким сойм полагоджує предложеня о реформі шкільництва, хоч на полагожене ждуть інші важніші закони. Причиною сего поспіху є заперення санкції. Народне шкільництво є для нас найважнішою справою, бо ми в просвіті бачимо будучність нашого народу. З сеї причини ми противимо ся і з усеї сили поборюємо закони, котрі здержують у нас розвій просвіти. До тих законів належить таков закон о учительських семінариях. Закон буде ухвалений против нашої волі, але він не здержить нашого походу культурного, не знищить нас, бо ми хочемо жити і розвивати ся, і маємо волю до життя.

Після промови пос. Целецького, борнячого заведеня двох типів учительських семінарий, виступив пос. о. Яворський з сильною промовою, виказуючи покривдення Русинів на полі шкільництва, та беручи аналогію з відносин в західній Галичині, виказуючи, що властиво у східній Галичині повинна бути знесена наука польської мови в народних школах, а також сьвяткованя латинських сьвят, бо се не причинає ся до піднесеня культури, як чванять ся Поляки, а противно є одною з єї великих запор.

Пос. гр. Пінінський полемізував з рускими послами вказуючи на відносини в Познанщині та обстоював за двома типами учительських семінарий. По нім заявив пос. Гурик коротко, що в імени селянства протестує против низшого сільського типу учительських семінарий, а натомість жадає, щоби в науках семінарий узгляднено в більшій мірі потреби селянства.

По промовах генерального бесідника пос. Стояловського і справоздавця комісії Міхаловського, відпочив маршалок подрібну дискусію, а дав слово заступникови правительства гр. Лосьови задля відповіді на інтерпеляцію в справі увільнення руских академиків зі слідчої вязниці.

Відчитане довгої відповіді тревало поверх пів години, а обнімало подрібний опис подій від арештованя аж до випущеня всіх академиків. Протягнене слідства було наслідком сего, що багато обвинених відмовляло всякої відповіді або заперечувало свого уділу. В трактованю обвинених держано ся строго приписів карної процедури. Неправдою також є — твердить пояснене — немов би центральні власти виконували вплив на децизии суду. Не було в арештах жадних пиятик ані бенкетів, жадних відвідин ані віч, а була тільки нарада увязнених, якої вислід вивав однак противно інтенції позволившого на неї президента суду. З голодувавших жаден не був ще опухлий, ані жаден не дістав був тифоїдальної горячки, а тільки сконстатував лікар у кільканадцятьох ослабленя акції серця, приспішене живчика і обнижене теплоти. З сего виходить — заключив правительственный комісар, що голоси праси в сій справі були частию неправдиві, частию пересадні і що нема потреби особливих заряджень.

Пос. Буйновський в дуже поіритованим тоні хотів розпочати дискусію над сею відповідію, але маршалок не допустив его до слова, звертаючи увагу, що перше треба ухвали на отвореня дискусії. Перед дотичним голосованем вніс пос. Богачевський, щоби обчислити голоси, а коли виявив ся брак комплету, замкнено засідане.

Просимо відновити передплату.

Н О В И Н К И.

— Календар. Ві в торок: руско-кат.: Льва ен., Агатопа; римо-кат.: Евзеїя, Фридр. — В середу: руско-кат.: Тимотея; римо-кат.: Колети двіи.

— Аматорські вистави у Львові. Відкликане в суботу аматорске представлене „Житейско моря“ відбуде ся нині (понеділок) в салі „Яд Харузім“ при ул. Берштайна о 7. год. вечером. На суботнійше представлене були випродані всі сидячі місця в салі „Gwiazd-и“, але що сала „Яд Харузім“ є більша, тому білети на крісла буде ще можна набувати при касі перед представленем.

День і місце вистави „Сербина“ має оповістити ся в четвер.

— Всепольський шовінізм не допустив до двох драматичних представлень в салі „Gwiazd-и“. Виділ того товариства на погрози вшехпольяків відмовив салі Тов у ім. Котляревського на виставу „Житейского моря“ в суботу, а Читальні „Просвіти“ на городецькім передмістю на виставу „Сербина“ в неділю. Як ма вже писали, вшехпольяки розкинули по місті в п'ятницю друковані в польській і німецькій мові картки з зазивом до демонстрації підчас представлення „Житейского моря“. Stowo polskie з крайною перфідисю заявило, що то Русини розкинули ті картки, а за ним повторила сю лож вся польська преса не виключаючи навіть органу польських людовців. Про відкликане представлення дізнало ся мно-

го з рускої публіки аж з оповістки, прибитої на брамі „Gwiazd-и“.

Поліція в силі кільканадцятьох жовнірів агентів і комісаря пильнувала Gwiazd-и цілий вечер в суботу і розганяла товпи абираючих ся польських демонстрантів і рускої публіки, яка сходила ся на представленя. Були притім і комічні епізоди. Поліціанти, думаючи, що мають перед собою Русинів, взивали до рбзходу по руски. Тамчасом були се польські демонстранти, які обурювали ся, що поліція сьміє промовляти до них по руски. Того вечера вибито шиби в мешканю редактора „Гром. Голосу“ п. Волосенки. Вибили, розуміє ся, вшехпольяки, а їх орган написав, що зробили се „москвофіли“.

— Судове слідство проти академиків-Русинів — як доносить польська преса — вже покінчене, а судия др. Франке передав акти державній прокуратурі.

— Підбурююче віче. В салі Стрільниці відбуло ся вчера вшехпольске віче в справі університету. Тон промов на вічу був крайно провокаційний і підбурюючий против Русинів. Між іншими виступив головний аранжер віча др. Гломбінський, професор львівського університету і взивав цілу польську суспільність до оборони польскости львівського університету в всяким и сиособами, а директор гімназії Франц Йосифа др. Томашевський взивав, аби запал віча не скінчив ся в тій салі і аби не оста в без наслідків. По думці бесідників ухвалило віче довгий ряд резолюцій як: оборона польского університету, солідарність з ухвалами суботнійшої наради польських професорів і доцентів університету, обуреня за напад дня 23. січня, дальше: що польске населеня Львова не допустить до руских маніфестацій у Львові і чинно(!) проти них виступить; запротестовано против віденської праси і против натиску центрального правительства на галишке судівництво; візвано польську репрезентацію соймову і парламентарну до безглядної оборони народних інтересів, а вкінци ухвалено висказати жаль міністрови-родакови гр. Дзедушицькому за то, що він не перешкодив впливам центрального правительства на хід слідства против руских академиків. Рівночасно відбуло ся під голим небом на Стрільниці друге вшехпольске віче, хоч як звісно, підчас соймової сесії не можуть віча під голим небом відбувати ся в 6-милевім окрузі осідку сойму. Вшехпольякам видко все вільно робити. На тім вічу ухвалено ті самі резолюції. По вічу товпа потягнула під університет, несучи на чолі таблицю з написею: „Нех живе Польска, Літва і Русь, преч з гайдамаччизною“. Там промовив до неї знова проф. Гломбінський так само підбурюючо як на вічу. Товпа потягнула звідтам перед помешканя ректора університету д-ра Гривецького при ул. Баторого, де знова з вікна промовив проф. Гломбінський, настрояючи єї до демонстрації. Перед кр. судом на улиці Баторого устроено демонстрацію, а вкінци під памятником Міцкевича виголошено кілька промов і відспівано кілька польських пісень. Крім вшехпольських верховодів взяли участь в тій шопі самі шумовини польські з гімназійними учениками, між якими водили рей ученики пана директора Томашевського.

На наслідки сеї вшехпольської демонстрації не треба було довго ждати. На пл. Марійській сейчас по промовах і співах напали умундуровані по гімназійальному вшехпольячки на переходячих двох учеників рускої гімназії з криком „бій Русінуф“. Хто знає, до чого було би прийшло, якби оба напастовані не утікли. Божевільна товпа вшехпольської сволочи пустила ся за ними і загнала ся аж на Ринок, де оба ученики схоронили ся до камені коло „Народної Торговлі“. Майже годину тривала облога каменіці, хоч прийшла поліція і замкнено браму тої каменіці.

Руске слово ділало на ту дилку вшехпольську товпу так як червона плахта на білка. Маємо передсмак „виодрембійонеї Галіції“.

— Перед виборами до парламенту. Зі Ста-

виславова просять нас помістити отсю оповістку: Зїзд всіх повітових делегатів цілого округу виборчого станиславівського відбуде ся дня 7. марця о год. 2. з полудня в салі „Royal“ при ул. Собіського ч. 28. (де тепер є поміщена руска гімназія). — Др. В. Янович.

В Рогатині відбуло ся дня 27. лютого передвиборче віче, на яким затверджено кандидатури на послів д-ра Костя Левицького і проф. Ст. Дністрянського. Дотеперішній посол Бережанщини, Василь Яворський не буде кандидувати, бо, як заявив, на Лешківщині жде его багато праці.

— Краєва рада шкільна іменувала: Ем Уріха і Овадія Гольдберга суплентами в гімн. в Дрогобичі, а Арн. Шпита суплентом в гімн. в Золочеві; перенесла гімназ. суплентів: кс. В. Точка з Ряшева до Дрогобича, Стан. Філімовського з Золочева до Ряшева, Стан. Якіба і Здисл. Польмана зі Львова до Сянока; — іменувала в народних школах: о. Март. Котовича учителем гр.-кат. релігії в 6-кл. муж. шк. в Городенці, Мих. Стаховича учит. 6-кл. шк. муж. в Долині, Марию Алексевичівну управителькою 5 кл. шк. жін. в Тасьмениці, Анну Сьвєжавську учит. 4-кл. шк. жін. получ. з виділовою в Тернополі, Мар. Литвинівну учит. 4-кл. шк. в Тернополі, Золас. Серафимовича учит. 4-кл. муж. шк. ім. св. Казимира в Тернополі і Стан. Фіда учит. 4-кл. муж. шк. получ. з виділ. в Бучачі.

— 3 Тернополя. Тов. „Руска Бесіда“ в Тернополі уряджує в четвер дня 7. марця с. р. великі вечерниці з танцями, на яких вижидують гостей всілякого рода несподіванки. Музика військова. Буфет у власнім заряді. Вступ від особи 3 К. Початок о год. 9. веч.

— 3 Перемишля. Заходом української академічної молодіжи в Перемишлі відбудуть ся в суботу дня 3. марця в великій салі „Народного Дому“ вечерниці з танцями. Стрій для пань вечерковий, для панів балевий. Буфет у власнім заряді. Музика військова. Вступ від особи 3 К, від родини з 4 осіб 19 К, крісло в ложі 2 К, ложка 8 К.

— Еміграція з Галичини. Краківський Сзав доносить, що через Краків переїздять денно 1000 до 1500 галицьких емігрантів до Прус і взагалі до цілої Німеччини. До Америки їде денно 100 до 150 осіб.

— Зелівнича катастрофа. Про онолішню катастрофу на львівськ. двірці доносять: Товарний поїзд заїхав був на VIII шлях тому, що той шлях мав бути порожній. Тимчасом машиніст побачив з віддаленя яких 150 метрів, що перед ним стоять вагони з вуглем. Ненадумуючись машиніст пустив контрапару і вискочив з машини разом з палячем. Мимо того поїзд ударив на стоячі вози і аж тоді став як вритий. Наслідком наглого здержаня розторощили ся два вози в тім поїзді, оден в середині поїзду, а оден на кінці. В сім возі розкручуюча ся гальма ударила в груди кондуктора Гардулівського так сильно, що роздавила єму грудну клітку і зробила смерть на місці.

— Угорська команда. З Будапешту мали наспіти до Відня немов то з віродостойного жерела вісти, що угорське міністерство здобуло при угодних переговорах — угорську команду у всіх угорських полках. На се — як пише кореспондент бюра Piusvegein-у — мав згодити ся монарх, але з огляду на найближшій хід політики в Австрії, стане се оповіщенє аж по виборах до парламенту.

— Поетичний кутик.

Сила а правда.

Стара ведєсь борба у всіх кругах створинь!
І між людьми, хто сильний, здобуває власть,
Лиш в царстві ідеалу, в глибині сумлінь
Насилле не рїшав, — не візьмеш душ в плінь,—
В тій сфері все лиш правди сьвіт побіду дасть!
Уляна Кравченко.

Телеграми

з дня 4. марця 1907.

Відень. В тутешніх судових кругах заявляють ся за делегованєм черновецького суду до переведеня розправи проти руских академиків.

Триєст. Пасивний опір залізничних функціонерів покінчив ся побідою страйкуючих, бо заряд залізниці сповнив всі їх жаданя.

Москва. «Рускія Ведомості» доносять, що центральний комітет соціально-революційної партії подбає, аби в день отвореня нової думи почав ся загальний страйк голодний у всіх політичних в'язницях Росії в ціли вибореня амнеції.

Новий Йорк. New York Herald доносить з Петербурга, що берлінське правительство предложило російському правительству купно цілого королівства польського за сім мільярдів марок. Предлогу ту відкинено.

Послідні вісти.

Польські бандити на львівськ. університеті. Нині рано перед год. 9. до салі, в яких були зібрані рускі богослови, вбігло кілька вшехпольських агітаторів і зажадали від них, щоби до 5 минут опустили університет. Коли рускі богослови заявили бандитам, що їх місце тут на викладі і не видать потреби підчинити ся розказам народовой гвардії, почато їх, не зважаючи на їх сьвященячу одіж, витягати з брутальною силою з салі і веди чи через усі коритарі, скидати їх з університетської брами долі рампи. При тім покалічено тяжше пп. Лиска і Ярмака, а побито болючо пп. Фединського, Латковича, Підляшецького і Локевича. Проводирами вшехпольських бандитів були якийсь Канаровскі і Козьорацькі.

На вістку про ті насильства, ректорат зависив виклади аж до дальшого позпорядженя. Польські бандити заняли сходи при брамі університету і не впускали руских студентів, які тимчасом сходили ся на виклади. Русини заняли місце на против біля штахетів. В сей спосіб утворили ся дві противні групи, які чимраз більшали і вивповнили собою всю площу перед університетом. В доїзді і на улицах аж до площі Фредри зібрали ся тисячі народа. Вшехпольські бандити розпочинали кілька разів біжку, але за кожним разом удало ся інтервенції поліції розділити обі сторони. Так перестояла товпа аж до 1/3 години і поволі почала мішати ся гуртками. Тоді удало ся поліції зіпхати цілу сю товпу на долину. Поляки пішли на Академічну улицу і з дикими криками та співаними потягнули перед сойм, а Русини, перечекавши і собіж утворили похід греміально відіпровадивши наших симпатичних богословів до семінарії при ул. Коперника.

НАРОДНА ГОСТИНИЦЯ

Готель, реставрація і каварія — ріг ул. Сикетускої і Косцюшка у Львові.

Приїхали 3. марця 1907: Евгения Ганкевич з донькою з Деревівки, др. Мих. Дорундак з женою з Боршева, Омелян Добрянський з донькою з Сянока, Наталь Хомицький з женою з Сокаля, Марія Кувинець з Вишенки, Ярослав Петрик з Коломиї, Олена Сінкевич з донькою з Серя, Павло Паля з Луки.

Позір! Позір! Позір!

Портрети Шевченка в рамках: На плюшу з гіпсу гарно викінчений по 50 К.

Крайдкові по 30 К. Київське виданє по 16 К. Для Читалень 10% опусту. Ціни лосо Львів. — Замовляти в „Сонільскім Базарі“ у Львові ул. Руска 20.

Colosseum

в пасажи Германів

при ул. Соняшній у Львові.

Нова сензаційна програма.

від 1. до 15 марця 1907.

Щоденно о год. 8. вечер представлєнє. В неділі і сьвята 2 представлєня о 4. год. пол. і о 8. год. вечером. Що пятниці High Life представлєнє. Білєти вчаснійше можна набути в конторі Пльона при ул. Кароля ка ч. 5.

Рух залізничних поїздів

важний від 1. мая 1906 після середно-європейського часу.

До Львова на дворець головний приходять:

З Іцкан	12:20*, 6:10, 1:40 5:45, 9:05*
„ Кракова	2:31*, 5:50*, 8:45, 1:30, 5:25, 8:40 9:30*
„ Підволочиск	7:20, 11:45, 2:20, 5:50, 10:30*
„ Лавочного	7:29, 11:50, 10:50*
„ Рави рускої	7:50, 4:50
„ Станиславова	8:05
„ Самбора	8:15, 1:50, 9:20*
„ Яворова	8:18, 4:37
„ Коломиї	10:05
„ Ряшева	10:35

На Підзамче.

Підволочиск 7:05, 11:30, 2:08, 5:35, 10:16

Зі Львова з головного двірця відходять:

До Кракова	12:45*, 1:—*, 2:45, 6:35* 10:05*
„ Іцкан	2:51*, 6:15, 9:20, 2:40, 10:40*
„ Підволочиск	6:20, 10:55, 2:21, 6:15*, 9:50*
„ Яворова	6:55, 6:—*
„ Лавочного	7:30, 2:30 6:25*
„ Самбора	8:55, 4:15, 10:51
„ Станиславова	9:10*
„ Белзця	10:45
„ Ряшева	4:05
„ Коломиї	3:30
„ Рави рускої	7:25*, 11:35*
„ Стрия	11:10*

З Підзамча:

„ Підволочиск 6:32, 11:07, 2:32, 6:27*, 10:02*.

Примітка. Поїзди поспішні друковані є черенками товстими; поїзди нічні є назначені зьвіздкою. Пору нічна числїть ся від 6. год. вечер до 5. год. 59 минут рано.

Звичайні білєти їзди як також білєти всякого иншого рода, ілюстровані провідники розклади їзди ітд. можна набувати через цілїлий день в міскім бюрі ц. к. державних залізниць, пасаж Гавмана ч. 9.

Всілякі КУПОНИ

вил осовані цінні папери

виплачує без потрученя провізні або коштів

Контора виміни

ц. к. упр. гал. акц

БАНКУ

Гіпотечного.

ЦІННИК НАСІНЯ

Найбільшого складу в краю

М. Волинського Львів пл. Марийська ч. 3.

Всилаю сейчас франко.